

Ngày 09 Tháng 07 Năm 2014

THƯ NGỎ CỦA CHA CHÁNH XỨ

Anh chị em tín hữu trong Gia Đình Giáo Xứ Công Giáo Mẹ Việt Nam thân mến,

Trách nhiệm Chánh Xứ Giáo Xứ Công Giáo Mẹ Việt Nam được Đức Hồng Y Donald Wuerl, Tổng Giám Mục Tổng Giáo Phận Washington, trao phó cho tôi chính thức có hiệu lực hôm nay. Nhân thời điểm thích hợp này tôi muốn chia sẻ với anh chị những tâm tình, suy nghĩ, và dự tính liên quan đến trọng trách này.

Điều trước tiên tôi muốn nói là *trách nhiệm này đến với tôi không phải do tôi tự chọn, nhưng tôi tin là do thánh ý quan phòng của Thiên Chúa*. Nhìn lướt qua lịch sử "duyên phận" của tôi với Giáo Xứ chúng ta có lẽ cũng đủ thấy như vậy. Lịch sử này bắt đầu với mùa Hè năm 2002, lúc tôi đang làm Cha Phó giáo xứ đầu tiên, giáo xứ Mỹ St. John Neumann ở Gaithersburg. Đó là lần đầu tiên Tòa Tổng Giám Mục dự tính đưa tôi về làm Cha Phó giúp Cha Chánh Xứ tiên khởi Phê-rô Nguyễn Thanh Long, nhất là lo cho thành phần trẻ sinh trưởng hay lớn lên ở Mỹ. Nhưng vì điều kiện vật chất của Giáo Xứ chúng ta lúc đó rất khó cho dự tính đó thành hiện thực, nên một vài tuần sau đó bề trên thay đổi ý định và đưa tôi đi làm Cha Phó một giáo xứ Mỹ khác (St. Pius X ở Bowie). Hai năm sau, tức Hè năm 2004, khi nhà xứ của Giáo Xứ chúng ta vừa khánh thành, thì Tòa Tổng Giám Mục trở lại với dự tính trước đó. Lần này tôi được hỏi ý kiến trước và tôi đã trả lời căn bản như sau: "Một khi Đức Hồng Y (lúc đó là Theodore McCarrick) quyết định thì con sẵn sàng vâng lời, nhưng bản thân con thì không muốn mấy vì con nghĩ Cha Chánh Xứ Gx Mẹ Việt Nam không thực sự cần sự giúp đỡ của một Cha Phó như con". Thế nhưng Đức Hồng Y vẫn quyết định bổ nhiệm tôi làm Cha Phó giúp Giáo Xứ chúng ta. Như đa số anh chị em biết tôi đã giúp được ba năm, tức tới tháng 7 năm 2007, thì Đức Hồng Y Wuerl giao cho tôi trách nhiệm mới đi làm Cha Chánh Xứ một giáo xứ Mỹ nhỏ, tức Holy Spirit ở Forestville. Đến tháng 6 năm 2012, khi Cha Chánh Xứ Đa Minh Vũ Ngọc An xin Tòa Tổng Giám Mục gửi một cha phó về giúp ngài vì tình trạng đau yếu của ngài, thì bề trên muốn tôi về lại giúp Giáo Xứ chúng ta nhưng với tư cách là Cha Phó có quyền kế vị. Vì Tòa Tổng Giám Mục đưa ra lý do chỉ có tôi là thích hợp, nên tôi khó lòng từ chối. Tuy nhiên, tôi xin bề trên chỉ bổ nhiệm tôi làm một Cha Phó bình thường thôi, chứ không phải có quyền kế vị, để nếu sau một hai năm Cha Chánh Xứ có khỏe hẳn lại, không cần sự giúp đỡ của tôi nữa, thì cũng dễ dàng cho bề trên đưa tôi đi giúp một giáo xứ Mỹ nào cần tôi. Đức Hồng Y Wuerl đã chấp thuận và bổ nhiệm tôi như vậy. Rồi đến ngày 5 tháng 2 năm nay thì Cha Đa Minh qua đời, và khoảng một tháng sau, đúng vào ngày thứ Ba trước lễ Tro, Tòa Tổng Giám Mục gọi và cho biết muốn bổ nhiệm tôi làm Chánh Xứ Giáo Xứ chúng ta. Tôi đã thưa lại chính yếu như sau: "Vì Đức Hồng Y chưa chính thức quyết định, nên con xin được nghỉ việc coi xứ và được đi học tiếp, nhưng nếu Đức Hồng Y vẫn thấy cần con lãnh nhận trách nhiệm Chánh Xứ Mẹ Việt Nam thì con sẵn sàng vâng lời". Mặc dầu đối với việc đến giáo xứ này hay rời giáo xứ nọ, tôi chưa bao giờ tự ý xin cả, bề trên quyết định sao thì sẵn sàng vâng lời, nhưng tôi phải thú nhận với anh chị em là đối với việc tiếp tục học thêm thì khác: mỗi khi có dịp tôi vẫn xin, chứ đây không phải là lần đầu. Học hỏi, nghiên cứu, và viết lách về những gì chuyên môn thuộc lãnh vực triết học và thần học vốn thuộc khả năng và sở thích tự nhiên của tôi, nên nếu có điều kiện tôi vẫn muốn phục vụ Giáo Hội trong những lãnh vực này. Nhưng cũng như một vài lần trước, lần này vẫn là ý riêng của tôi chứ không phải ý Chúa. Khoảng ba tuần sau thứ Tư lễ Tro, Đức Hồng Y Wuerl trực tiếp nói chuyện và muốn tôi vì nhu cầu của Tổng Giáo Phận lãnh nhận trách nhiệm Chánh Xứ Giáo Xứ chúng ta. Đương nhiên

như đã hứa trước, tôi sẵn sàng vâng lời. (Có lẽ để tiện cho Tòa Giám Mục, trường hợp tôi được xếp vào đợt chuyển chung của nhiều cha khác trong mùa Hè, nên đến cuối tháng Năm thì Đức Hồng Y mới ban văn thư chính thức bổ nhiệm). Kể qua chuyện "duyên phận" như trên để anh chị em và tôi nhớ rằng là người Công Giáo, Thiên Chúa muốn chúng ta vâng lời thẩm quyền bề trên trong Giáo Hội, trừ phi những gì rõ ràng nghịch lại đức Tin và luân lý, bởi vì theo trật tự quan phòng của Ngài, không những công ích chung của Giáo Hội, mà cả ơn gọi nên thánh và phần rỗi linh hồn của mỗi người chúng ta đều lệ thuộc vào sự vâng lời như thế.

Bây giờ chắc đến lúc anh chị em muốn biết đâu là những gì Cha Chánh Xứ mới cần làm. Kể ra cụ thể thì nhiều việc lắm, và một số việc anh chị em đã và đang thấy như những chỉnh trang cần thiết bên trong Nhà Thờ. Thật ra không thể kể hết một lúc được vì có những nhu cầu mục vụ về sau mới thấy rõ. Nhưng dù là việc gì, và dù nhiều bao nhiêu, thì cũng *không ra ngoài ba lãnh vực chính của phận vụ một linh mục là quản trị mục vụ, giảng dạy về đức Tin và luân lý, và thánh hóa qua việc cử hành các Bí Tích, nhất là Thánh Thể*. Và phận vụ của một linh mục cũng chỉ có một mục đích duy nhất đó là **giúp cứu rỗi các linh hồn** mà Chúa Giê-su ủy thác cho ngài, đó là giúp các tâm hồn đến với Chúa Giê-su, kết hợp với Ngài, để được Ngài cứu rỗi đời này và đời sau. Mục đích nói ra chỉ có vậy nhưng thật ra quá lớn lao, quá cao cả, và rõ ràng không thể nào làm được nếu không có ơn Chúa giúp.

Ý thức sự bất xứng và những khiếm khuyết, bất toàn của mình đứng trước sứ mạng linh mục và mục đích vô cùng vĩ đại của sứ mạng đó, tôi rất cần lời cầu nguyện và những hy sinh hãm mình của anh chị em, nhằm giúp tôi trung thành và chu toàn sứ mạng linh mục trong trách nhiệm chánh xứ. *Điều chính xác tôi xin anh chị em cầu nguyện cho tôi nhiều nhất và trên hết đó là được trung thành và không ngừng tăng triển trong lòng yêu mến sắt son đối với Chúa Giê-su như Ngài xứng đáng được các linh mục yêu mến*. Vì nếu lòng yêu mến của tôi đối với Chúa Giê-su yếu ớt, thì tôi rất khó giúp được anh chị em yêu mến Ngài và gặp thấy Ngài là hạnh phúc của anh chị em. Kể đến, tùy theo hoàn cảnh điều kiện cụ thể của mỗi người cho phép, tôi cần sự cộng tác quảng đại của anh chị em, giúp đỡ tôi trong các hoạt động của đời sống giáo xứ. Tôi cảm động và chân thành cảm ơn anh chị em kính trọng quý mến tôi và hết lòng quan tâm đến nhiều nhu cầu của đời sống cá nhân tôi, nhất là về vật chất. Tôi có thể tự hào mà nói rằng các giáo xứ tôi từng giúp, không có giáo xứ nào qua mặt được Giáo Xứ chúng ta về những điểm này. Tuy nhiên lòng kính trọng, quý mến của anh chị em và sự quan tâm đến các nhu cầu cá nhân của tôi nếu đi quá mức thích hợp sẽ không tốt cho tôi lẫn anh chị em, vì đưa đến tình trạng ngược lại với lời Chúa Giê-su dạy các môn đệ của Ngài, các chủ chăn Ngài chọn, là phải theo gương Ngài " *đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng là để phục vụ*" (Mt. 20,28). Nói đi nói lại, những điều tôi thật sự cần mà luôn tốt cho cả giáo xứ lẫn riêng tôi, và cũng không bao giờ quá nhiều, đó là lời cầu nguyện, những hy sinh hãm mình, và những dẫn thân cộng tác quảng đại của anh chị em đối với các hoạt động của Giáo Xứ.

Để kết thúc, chúng ta cùng nhau xin Thiên Chúa Ba Ngôi cho chúng ta đạt được sự hiệp nhất hoàn hảo với Ngài trong hạnh phúc thiên quốc đời sau. Để được vậy, xin Ngài giúp chúng ta luôn trung thành thực hiện được ở đời này những lời dạy sau đây của Thánh Phao-lô Tông Đồ: " *Vì như thân thể chỉ là một, nhưng lại có nhiều bộ phận, mà các bộ phận của thân thể tuy nhiều, nhưng vẫn là một thân thể, thì Đức Ki-tô cũng vậy. Quả thế, tất cả chúng ta, dù là Do Thái hay Hy Lạp, nô lệ hay tự do, chúng ta đều đã chịu phép rửa trong Thần Khí duy nhất để trở nên một thân thể duy nhất... Như thế, không có chia rẽ trong thân thể, trái lại các bộ phận đều lo lắng cho nhau. Nếu một bộ phận nào đau, thì mọi bộ phận cùng đau. Nếu một bộ phận nào được vẻ vang, thì mọi bộ phận cũng vui chung. Vậy anh em là thân thể Đức Ki-tô, và mỗi người là một bộ phận*" (1 Cr. 12,12-13a.25-27).

Trong Chúa Giê-su và dưới sự che chở của Đức Trinh Nữ Maria, Mẹ Vô Nhiễm Tội.
Linh mục Chánh Xứ Phao-lô Trần Xuân Tâm